

Letošní  **Cyklo kolem Polabí** bylo bohaté na různá překvapení.

Je pondělí 26.8 a mám přihlášených 12 lidí, se mnou nás bude celkem 13. To je tak akorát. Píšu všem mail, že se akce koná a že na ně těším. Podle tohoto počtu zamlouvám počet židlí v restauraci U Marka, kam bychom měli zajít na oběd. Mívají tam prý dost obsazeno.



Přišla mi první odpověď - Míla:

*„Ahoj Jirko, počítám s tím a jedu“.*

Zaradoval jsem se, tak by to mělo fungovat, že se odpoví . Je nás stále 13.

Krátce potom přišel druhý mail:

*„Nemůžu, v pátek mám nabitý program a v sobotu jdu do divadla“.*

Zbylo nás 12.

Přišel další mail. Bojím se ho otevřít. Moje obavy se naplňují:

*„Já to nezvládám s tím kolem, zůstanu na chalupě s řemeslníky“.*

Hm, to jsi nevěděla dříve...? Budiž, bude nás tedy jen 11.

A hned nato třetí se stejným obsahem:

*„Moc se musím omluvit, ale nemohu s vámi bohužel v sobotu jet. Dnes jsem dostala antibiotika.“*

S tím se nic nenadělá, ATB člověk asi nemlsá jen tak bezdůvodně. Nedá se nic dělat, bude nás tedy o 3 méně, tedy 10.

Honí se mi hlavou, jestli mám nebo nemám ještě volat do restaurace, že nás bude méně. Co když ale zase dojde k další změně? To bych pak byl za blbce. Slušelo by se dát vědět, ale nechávám to být. Ono se to nezblázní.

Přijíždím na domluvené místo srazu a hned kontroluju, kdo přijel. Pod odřeknutí 3 lidí by tam na mě mělo čekat 7 lidí. Dvě další osoby podle domluvy pobereme na trase. Počet 7 lidí souhlasí, jen jména ne. Chybí Honza s Bohunkou. Tak mu hned volám:

*„Honzo, kde jste? Jede snad před vámi parní válec a nestiháte?“*

*„No, víš... ona nám přijela návštěva z Moravy, tak my nejedeme. Psal jsem ti zprávu“*

Honzo, je mi líto, ale nějak se ti to vymklo. Není to pravda, nic jsi neposílal. Aspoň ne na moje číslo ☹. No nic, i to se stává.

Další, kdo chybí, je Mariana. Volám:

*„Ahoj, chybíš tady. Pojedeš s námi?“*

*„Jé, já jsem zaspala a už to nestihnu. Nezlob se.“*

Z původních 12 přihlášených zůstala jen polovina plus já. Ale!!! Moje tvář se rozzářila, když jsem na Jiřině viděl 3 tváře navíc, které v původním seznamu nebyly: Zuzana s Jirkou a Jitka. A rázem jsem se dostal zpátky na očekávaných 10 lidí.

Vyrazili jsme v počtu 8 (Hanka + Petr, Jitka, Zuzana + Jirka, Vašek, Míla a já), protože Karel na nás podle domluvy měl čekat kousek dál na trase a Helena v Pečkách v restauraci U Marka. Ne že by se tam snad zapomněla od minulé návštěvy, jen tam dojela po vlastní ose ze svého bydliště.

Karel mi píše zprávu:

*„Jsem pod mostem“*

Nebydlí tam, jen to bylo domluvené místo srazu.

Na den výletu se mi podařilo dojednat, že tam nahoře vypnou topení, aby teplota na cestu byla příjemná. To se taky splnilo. Jenže jsem pohříchu zapomněl, že přejíždíme hranice okresu a že ta dohoda o vypnutém topení ve vedlejší okrese už neplatí. V druhé polovině trasy tak už bylo zase docela vedro a ne všichni z toho byli nadšeni.

Jak jsem avizoval v pozvánce na tuto akci, tak počátečních asi 7 km cyklotrasy bylo silně přírodní: povrch byl nezpevněný a občas písčiny, bylo nutno se vyhýbat díram (naštěstí bylo suchu, takže bez louží) a hlubším podélným rýhám nebo drncat přes kořeny. Některé krátké úseky bylo dobře jít pěšky. To zřejmě rozhodlo Vaška, protože do jedné takové podélné rýhy zajel, ověřil tvrdost povrchu, díky čemuž jeho velocipéd doznal menší úhony a on zřejmě utrpěl menší duševní otřes.

Během jednoho zastavení radši dělám kontrolní součet.

„Chybí nám Vašek, kde je? Před chvílí jsem ho ještě viděl.“

„Rozhodl se to vzít po silnici a někde nás prý najde“

Vašek přežil a úspěšně jsme se s ním opět spojili. Jenže on je zřejmě mistr úniků a tento trik odpojení se a opětného shledání zopakoval později ještě jednou.


Blíží se domluvené místo pod mostem a tam čeká Karel. Skvělý úspěch, už je nás 9.

Cestou jedeme přes Sadskou kolem hotelu Modrá hvězda.



Hanka naléhá:

„Tady bychom měli zastavit, natáčel se tu film podle povídky Bohumila Hrabala

„Obsluhoval jsem anglického krále“. Dáme si tu .“ ([http://www.radioservis-as.cz/archiv10/52\\_10/52\\_nalad.htm](http://www.radioservis-as.cz/archiv10/52_10/52_nalad.htm)).

To nešlo odmítnout a jak řekli, tak udělali. Hrabala jsme proto uctili doplněním tekutin (teplota totiž už lezla nahoru). Trasu jsem koncipoval i jako KPČ, tudíž se tím splnil první bod.

„Kde je Karel?“

„Karel to prý už otočil a jel domů“

Aha, je nás tedy o jednoho méně.

Téměř přesně načas podle domluvy jsme dojeli do restaurace. Tam na nás už čekali Vašek a Helena. Oběd výborný a ceny na dnešní poměry velmi příznivé. Jedeme dál.

„Kde jsou Hanka a Petr?“

„Hanka už prý nezvládala to vedro, tak to prý už otočili a jeli na vlak.“

Další atrakcí bylo dřevěného bludiště v Cerhenicích.

*(Původně byly v bludišti umístěny sochy významných osobností (Jana Ámose Komenského, Jana Husa, sv. Václava a sv. Jana Nepomuckého). U každé byla tabulka s otázkou - pokud jste zvolili správnou odpověď, dveře se otevřely a pustily vás dál, pokud ne, museli jste odpovídat dál. V současnosti (jaro 2022) však sochy i dveře v bludišti chybí.)*



Jen co tam přijela Zuzana, tak se celá rozradostněná vrhla dovnitř, že si bludiště projde. Jirka se jen potutelně usmíval. Nevím, co se mu v ten okamžik odehrávalo v hlavě, ale zůstal radši venku. Pak už jsme jen slyšeli její nářky (údajně i jadrnější slova), že prý neví kudy ven. Živě si umím představit, jak se snažila vyskakovat v naději, že přes hranu dřevěné stěny uvidí, kudy se bludiště kroutí, jenže marná to byla snaha při její výšce. Když se ale Zuzka objevila zpátky u vchodu (nikoliv u východu na druhé straně), Jirkovi se asi ulevilo. Míla se jako jediný úspěšně dostal od vchodu až k východu. Ostatní už radši osud nepokoušeli. Další a poslední bod KPC po trase byla Křečhoř a blízko ní památník bitvy u Kolína (1757).



Do cíle výletu v Kolíně nás dojelo jen 7 statečných. Jirka se Zuzkou se těsně před nádražím rozhodli jít do hospody oslavit, že se v Cerhenicích opět sešli. Letošní Cyklo kolem Polabí bylo snad už páté v pořadí. Počet účastníků dosud byl kolem 15 lidí. To je tak akorát vzhledem k tomu, že cyklostezky kolem Labe jsou občas dosti úzké a možnosti komunikace mezi sebou jsou omezené. Kromě toho kapacita restaurací podél tras je taky menší. Líbí se mi, že se lidi na jednotlivých ročnících střídají. Snad ne proto, že by si řekli „jednou mi to stačilo“, jak vtipně zaznělo na schůzi. Ale Polabí se koná na konci prázdnin a hodně lidí v tu dobu je ještě pryč nebo plní povinnosti prarodičů. Nebo třeba proto, že cesty kolem Labe jsou úzké a tak ohleduplně uvolní místo dalším, kteří ještě nejeli. Podle vyjádření těch letošních 7 statečných se letošní Cyklo líbilo. Tak snad ano.

Ahoj a s chutí vstříc novým dobrodružstvím ještě v tomto roce



Jirka